

Ghost Writer and the Broken Hand Break

Miet Warlop



©Reinout Hiel

CREDITS

Concept: Miet Warlop

Muziek en performance: Pieter De Meester, Wietse Tanghe, Miet Warlop

Songtekst: Raimundas Malasauskas, Miet Warlop, Pieter De Meester

Productieleider: Seppe Cosyns

Geluidsingenieur: Bart Van Hoydonck

Lichtontwerp: Henri Emmanuel Doublier

Kostuums: Karolien Nuyttens

Een productie van: Miet Warlop /Irene Wool vzw & NTGent

In coproductie met: Kunstencentrum Vooruit Gent, HAU Hebbel am Ufer - Berlin (DE)

Met dank aan: Carl Gydé, Jérôme Dupraz, Ian Gyselinck, Michiel Goedertier (LaRoy NV), Janis Van Heesbeke (ongezien), Maarten Van Cauwenberghe, Brahim Benhaddou (@coachedbybrahim)

Met de steun van: Vlaamse Overheid, Stad Gent, Actoral. 17 Marseille (FR)

GHOST WRITER

Raimundas Malasauskas

“What is your true matter of practice?” ghost writer Raimundas Malasauskas asked Miet Warlop once. “Electric jellyfish”, she said. “In transition. From tension to attention, from breathing to singing, from focus to staring, from staring to starring. Vibrating with the smallest detail in galaxy. And there is no frame to add, only gravity. In obeying its pull I will stick one of my hands to the heaven and the other one to the ground. My voice chords will tremble, but I will stay calm. My right ear will tune to the left, and my left one - to the right. Boundlessness will kick in. Without ever stopping the movement I will start singing songs we wrote about matters of life, death and shapeshifting. I will not be teaching wet plaster how to dry this time. Two or maybe more bodies will be spinning around their axis next to me, but keep in mind - it is not me who is in the center, neither you nor anyone else whose biography you wanted to use. Their speed will be different. They will be in all kinds of futures and pasts, making sounds with their instruments and tongues, all aligned with their feet. No culmination will clap on a horizon – the horizon is in circle too. When a time will come to stop, we will look at our own palms and break the spell of never-ending transition. The truth is always somewhere there.”

“What an odour of suggestions to follow,” the ghost writer thought. The songs turned out to be about illusion, perceptual gags, invisible break ups, self-optimisation, present and now that it all started, nowciousness. Nothing remained true to the cyclical order of things.

Press Quote:

“Soms zie je een voorstelling die je eraan herinnert wat je in zoveel andere voorstellingen mist. *Ghost Writer & The Broken Hand Break* van kunstenaar Miet Warlop is er zo eentje – er gebeurt iets, er ontstaat iets dat je hart sneller doet slaan omdat je op dat eigenste moment toeschouwer/deelgenoot bent van een geboorte.”

Evelyne Coussens – De Theaterkrant.nl – 26 oktober 2018

TOLLEN, DRAAIEN, WERVELEN

Gesprek met Miet Warlop

Je titel suggereert een narratief, gaat er een verhaal aan je voorstelling vooraf?

Het is eerder een momentaan nadenken. Een soort van uitkomst. Als je door mijn werk zou schuren, langs al die beelden en sculpturen, dan zie je me op het einde van de rit draaien met z'n drieën. Niet echt *connected*, maar ook niet los van elkaar. De eenvoud daarvan – niet één *prop*, geen materiaaltruc – is voor mij redelijk uitzonderlijk.

Dat draaien betekent voor mij in rust zijn, in je eigen wereld. *I need a break*: Wat is mijn werk in stilstand? Wat is mijn leven, waar gaat het heen? Wie ben je, waar sta je voor?

Ghost Writer and the Broken Hand Break is in feite als een tol die uit mijn werk vliegt en draait.

- *Suspended resolution*

Like an eyelash in my cocktail

I was born in the shadow of my future self

Like an eyelash in my cocktail

Suspended in a flight of escape

Like an eyelash in my cocktail

Whose pedal is in my head

Like an eyelash in my cocktail

Round the sweat

Like an eyelash in my cocktail

Round the handrail

Like an eyelash in my cocktail

Falling high

Like an eyelash in my cocktail

Swinging in desire

Like an eyelash in my cocktail

Falling through

Like an eyelash in my cocktail

I feel unwired

Like an eyelash in my cocktail

In the middle of night

The middle of the middle

Like an eyelash in my cocktail

In the middle of night

The middle of the middle

Like an eyelash in my cocktail

Je werk in stilstand is dus in feite een volgehouden concentrische beweging. Je geest in rust blijft een wervelwind?

Je kijkt naar de aaneenschakeling van nu, nu, nu, nu, nu - tot je een soort van overzicht hebt. Daaruit construeer je je herinnering. In de chaos blijf je zoeken naar de middenas. Met grote vragen, maar tegelijk als een hond die zijn eigen staart najaagt. De onrust in je hoofd, je lichaam en je wereld gaat nooit weg. Je moet gewoon *chillen* en leren omgaan met het feit dat niets vaststaat. En dat is ook het enige dat er te leren valt aan die hele draaitechniek. *Basically* het leven.

*- Like a house without a door
Or a pimp without a whore
Like a bird without wings
Or a voice that never sings
Like a junk without drugs
Or a soldier without guns
Like a child without a mother
Or a sister without brother*

*I'm a wall without door
I'm a winner without score
I'm running in slow motion
I'm an oily oily lotion
Playing football without feet
Like a hand without a finger*

*Melting ice cube in the heat
Or a gun without a trigger
Absolute
Relativisation
Relative relative
Absolution*

*The ending of eternity
Border in infinity
A mirror without reflection
A talk without connection
A soap without an actor
A sun cream without factor
A desert without oasis
An army without basis*

Dus die draaitechniek is niet meer dan een gedachte?

WARLOP: Je hoofd en je lichaam moeten één worden met de ruimte die rond je draait. Je hoofd is gewend aan vaste frames. Zodra die wegvallen, kan je eigen hoofd je neermaaien. Je moet je brein dingen aanleren. *Caress your brain, everything is fine.* Van staan naar draaien, van kijken naar staren, van ademen naar zingen. .

We kunnen tijdens dat draaien letterlijk niet zien wat er precies rondom ons gebeurt. Wij staan eigenlijk blind in jullie midden, die naar ons kijken. We kunnen geen gevaar zien komen. Die specifieke manier van *daar* zijn, kan alleen bestaan binnen deze 'muren' .

Na het draaien gebruik je je hand om te weten waar je bent. Dat is het vaste frame dat je altijd bij hebt. Je hand is je rem. *It's you.*

- Well,
*Take your moment
Where are you now
Everybody is watching
We are all around
This could be a remedy
We can't see an approaching enemy
Our body is an arrow
Pointing at the inside*

Je zegt 'dit is een uitkomst', is het een eindpunt?

Ja, althans van het muzikale aspect dat in mijn werk is geslopen. Dat zat er vroeger nooit in. We gooien het er nog eens allemaal uit, om plaats te maken voor iets nieuws.

Hoe is die muziek erin geslopen?

Ik zoek eigenlijk altijd naar materiaal dat me niet eigen is, om iets mee uit te drukken. Hoe kan ik dat dynamischer maken? Hoe kan je iets dat bestaat *shaken* en weer uitgooien volgens je eigen logica? In *Mystery Magnet* was dat een onderzoek naar schilderkunst. In mijn solowerk waren het gipsen sculpturen. Bij *Fruits of Labor* was het muziek, beeld en (draai)beweging. Het was verfrissend om plots muziek in mijn beelden te zien sluipen... iets wat *straight to your soul* gaat. Ik besloot dat ik live muziek wou, maar dan wel zonder de muzikanten te verstoppen zoals zo vaak gebeurt. Als we muziek gebruiken, gaan we écht muziek gebruiken. Zo heeft die voorstelling zichzelf ergens anders heen gebracht. Het heeft geen zin de slaaf van een idee te zijn en verder te gaan in een gecrispeerde energie. Dus ik liet dat draaien los. Maar het bleef in mijn hoofd hangen. Daar is nu *Ghost Writer and the Broken Hand Break* uit voortgekomen.

- *I am a message in a bottle
Oil and numbers, all in water
Latex spirals, slips and slaps
Spilling lies and silent claps*

*And in the middle of the word
I slip and fall
Besides the world*

*So what's that word, what's that word?
To which I fall
Besides the world*

*I am a message in a bottle
Spilling ripples in your pocket
Floating freely in a spiral
I belong like a song to vinyl*

*To the moment of transition, zero chance and hard decision
But in the middle of the word
I slip and fall
Besides the world (besides the point)*

*So what's that word, what's that word?
To which I fall
Besides the world*

*And when your cigarette is out I feel so lighter
Like without
Like without
Limits are your revelations in infinity of spaces*

'Ghost Writer', dus. Wie schrijft er?

In de voorstelling vermengen we teksten van mij en Raimundas – een hele goede, beeldende schrijver waarmee ik in Marseille heb samengewerkt.

Maar ja, wie schrijft je verhaal? Mensen zeggen 'Iedereen schrijft zijn eigen verhaal', maar niets is minder waar. Zelfs al wil je je eigen verhaal schrijven, als de wereld niet meewerkt, heb je het niet in de hand. Dingen overkomen je.

Die gedachte bracht trouwens vanzelf *the Broken Hand Break* met zich mee. Je bent gewoon aan het gaan, als mens. *Dealen* met wat op je weg komt. Het is dus helemaal niet wild bedoeld, eerder intiem. In *Fruits of Labor* was ik eigenlijk ook gewoon een ritueel voor de wereld aan het maken om eens te kunnen lachen met of uitademen bij collectieve angsten. Dat doet deugd.

*- Break the hand break
Roll the wheels
Use them as a jacket
And hit the wall*

*Roll on
I do look forward
I love the past
Now sucks when you pull a death end
And there's no ball to roll on*

Dat draaien heeft ook een sacrale connotatie.

Ja, maar wij zijn veeleer geïnteresseerd in het ontheiligen. Eerder dan reiken naar iets dat ons overstijgt, trekken wij het naar de grond. Dat draaien is een toestand die er ook is als we het niet fysiek staan te doen. Ik had ook graag gehad dat we iets konden drinken tijdens het draaien. Het is zoals met 100.000 liter verf gooien op een podium. Is dat mooi? Nee, maar de onderliggende energie zorgt ervoor dat het publiek een vrijheid voelt. Ik denk dat alles draait rond de attitude waarmee iets gebeurt, waarmee je iets oppakt en ergens anders neerzet.

*- I can see
The fear in your tail
I'm looking at your happy eyes*

*You waggle to see me
Even if you think
You hate me
You hate me*

*If we ever give your tail back
I would see you lying
I would know
You love me
You love me*

*We would know better
Know better the bottom lines
Of our thoughts
And
Stroke it down
Stroke it down*

Interview door Tineke De Meyer